

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

DE || LIBERTATE || CHRISTIANA ||

Lensaeus, Johannes

Antverpiae, 1590

Capvt VII. Vnde Christiana libertas sumat initium, qualesq[ue] habeat
progressus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46059](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46059)

carius facit quod vult accipere, quàm ipsum à quo vult accipere. Atque hoc modo vetat Bernardus, Deū diligere propter præmium, quod aliud videlicet quiddam sit ab ipso Deo, quò hoc ipsum quod Deū diligimus, & ei obsequimur, referamus. Eum verò qui sincere amet, dicit non aliud præmium quærere quàm ipsum Deum, propter quod assequendum diligit: sed ipso met Deo, cuius est infinita summeque amabilis bonitas, ad amandum excitari, quemadmodum qui esurit, non alio præmio debet ad cibum capiendum prouocari, nec aliud quàm cibū quærit quo satietur. Igitur, quemadmodum ille ait, Non sine præmio diligitur Deus, quia ipse diligenti præmium est amplissimum; quamuis sine præmij intuitu sit diligendus, quòd præmium diuersum sit à Deo, propter quod adipiscendum tanquàm dilectionis vltimum finem, ille diligitur. hoc enim esset Deo non frui, sed vti velle: nec illum summe amare; sed aliud potius ducere, in quo esset dilectionis vltimus finis constitutus. Et his quidem satis demonstratū arbitror, non seruili cupiditate, sed plane libera charitate ab ijs Deum coli, qui propter regnum caelorum, vbi perfectissime colatur & ametur, illius iussis obtemperant. Quod regnum idcirco etiam aduenire nobis quotidiana oratione precamur, vt cuius aliqua hic per fidem fundamenta iecimus, illius iam perfectionem assequamur.

CAPVT VII.

*Vnde Christiana libertas sumat initium, qualesq;
habeat progressus.*

SE D initium sapientiae, timor Domini: atque vt is qui sine timore est, non potest iustificari: ita profusus nec fieri liber. Nisi autem & timor ille qui seruilis dicitur, esset perutilis peccatori, plurimumque ad excutiendam seruitutem, & introducendam libertatem,

con-

conduceret: nō eum à Paulo in Epistola quā ad Ro- *Cap. 8.*

manos scripsit, nōmine spiritus seruitutis commenda-
tum legeremus. Quo loco significatum est, non alium
esse spiritum qui charitatem infundat quæ liberos fa-
cit; alium qui timore incusso, peccatorum corda per-
cellit; sed eundem: à quo tamen spiritu, malæ volun-
tatis seruitus per timorem non aufertur, sed premitur,
ideoque etiam spiritus seruitutis appellatur. Qui enim
metuit, inquit Ambrosius, reprimitur, non emēdatur. *Lib. 8. in Luc.*

Idem ergo spiritus esse credendus est, sed in tabulis
lapideis semel in timore: in tabulis cordis carnalibus
semel in dilectione. Qui enim in mōte Sina spiritum
dedit seruitutis, vbi longè positam plebem ignis, fu-
mus, tonitruaque terrebant; idem in die Pentecostes,
spiritum libertatis suauissimum, in linguis igneis cre-
dentium cordibus inspirauit. Timor enim ille seruus
est, charitas libera est, atque, vt sic dicamus, Timor est
seruus charitatis. Quem seruum cur spiritus ille præ-
mitteret, nisi ad charitatem introducendam, cui seruit,
prodesse cognosceret? vnde illa quorundam liberato-
rum vox est: A timore tuo Domine, concepimus, &

quasi parturimus & peperimus spiritum salutis. Et *Cap. 6.*

quod Ioannes ait: Nemo venit ad me, nisi quem Pater
attraxerit: interpretatur Augustinus fieri in cordibus
omnium qui se ad eum diuinæ iracundiæ timore con-
uertūt. Ne ergo diabolus possideat cor tuum (ait idem
auctor) præcedat seruus in corde tuo, & seruet domi-
næ venturæ locum. Fac, fac vel timore pœnæ, si non-
dum potes amore iustitiæ. Veniet domina, & seruus
abscedit: quia consummata charitas foras mittit timo-
rem. Veruntamen quando solus mentem occupat hic
seruus, nihil est in homine libertatis: quæ à bona vo-
luntate sumit initium. bonam autem voluntatem, san-
ctus amor efficit. quo remoto, cupiditatem dominari,
& introeunte, illam abscedere; & crescente, eandem

*Serm. 23. de
verb. Apost.*

§ §

minui

minui magis & debilitari necesse est, donec ad illam veniatur perfectionem, vbi cor totum & animum absolutissima possideat charitas, quæ amplius non possit augeri. Itaque sanctus Fulgentius: Libertas, inquit, quæ non ex humano arbitrio nascitur, sed gratuita Dei miseratione confertur, à bona voluntate sumit exordium: & per fructum sanctificationis, in vita æterna plenum sui sortitur effectum. Quocirca in hac libertate, eo quisque maiores progressus facit, quo magis in eo proficit, quod per Prophetam præcipitur: Seruite Domino in læticia. Hilarè enim datorem diligit Deus, magna proinde libertate, quia magna prorsus alacritate & hilaritate Domino seruebat, qui dixit: Viã mandatorum tuorum cucurri, cum dilatasti cor meum. Crescente igitur delectatione iustitiæ, libertas quoque ipsa crescit, & quidem eousque sensim, vt ille tandem animus fiat, ad quem dicit Augustinus, verum Christianum posse peruenire, vt plus amet Dominum, quam timeat gehennam: vt, etiamsi dicat illi Deus, vt de delicijs carnalibus sempiternis, & quantum potes peccas, nec morieris, nec in gehennam mitteris, sed mecum tantummodo non eris: exhorrescat, & omnino non peccet, non iam, vt in illud quod timebat non incidat, sed ne illum quem sic amat, offendat. in quo vno est requies, quam oculus non vidit, nec auris audiuit, nec in cor hominis ascendit, quam præparauit Dominus diligentibus se.

CAPVT VIII.

Libertatem à peccato in hac mortali vita esse imperfectam.

PROPTER charitatè igitur, qua Dei præceptum sincere diligitur, diligendoque completur, vera est in hac mortali vita libertas à vitijs: sed tamen imperfecta est, propterea quòd, quãdiu vita hæc agitur, aliqua ex parte captiui teneamur. Prima libertas (vt ait D. Augustinus)

Cap. 19. lib. de
incarnat. &
gratia.

Cap. 17. lib. de
catechizandu
iudibus.

Traclatu 41.
super Ioannem.